

LBRIS

We know
books

POVESTE DE IUBIRE & POVESTEA LUI OLIVER

ERICH SEGAL

Traducere din limba engleză
GABRIELA TĂNASE

LITERA
București

Cuprins

Poveste de iubire.....	5
Povestea lui Oliver	123

I

Ce poți spune despre o fată de douăzeci și cinci de ani care a murit?

Că era frumoasă. Și inteligentă. Că-i plăceau Mozart și Bach. Și The Beatles. Și de mine. Într-o zi, când mă tot bătușe la cap cu aceste preferințe muzicale ale ei, am întrebat-o cum le-ar ordona. Mi-a răspuns amuzată: „Alfabetic“. Pe atunci, zâmbeam și eu. Acum însă stau și mă întreb unde mă plasa pe mine în lista ei; ținând cont de prenumele meu, îi urmam lui Mozart; după numele de familie, mă situam undeva între Bach și The Beatles. În orice caz, nu eram în fruntea listei, ceea ce, dintr-un motiv prostesc, mă călca pe nervi, dat fiind că am fost crescut cu ideea de a fi întotdeauna cel dintâi. Trăsătură de familie! Vi se pare familiar, nu?

Spre sfârșitul ultimului an, îmi făcusem obiceiul să studiez în sala de lectură a bibliotecii Radcliffe. Nu doar ca să-mi las ochii să zboare după fete, deși recunosc că-mi plăcea

să le privesc, ci pentru că era un loc liniștit, nu mă cunoștea nimeni și găseam numaidecât cărțile cele mai solicitate. În preziua unuia dintre examenele mele la istorie, nu reușisem să parcurg nici măcar prima lucrare din bibliografie, apucătură specifică pentru Harvard. Așadar, m-am dus glonț la biroul custodelui să-i cer unul dintre tomurile menite să mă salveze a doua zi. Am dat acolo peste două fete: una înaltă, care nu se distingea prin nimic special, arătând ca o jucătoare de tenis, cealaltă, un șoarece de bibliotecă ochelarist. Am preferat să mă adresez lui Minnie Patru-Ochi.

– Aveți *Amurgul Evului Mediu*?

Fata mă privi cu severitate.

– Voi n-aveți propria bibliotecă? Îmi aruncă ea.

– Cum adică? Studenții de la Harvard au acces la biblioteca Radcliffe.

– Nu zic că-i ilegal ce faci, Preppie¹, ci mă refer la morală. Voi aveți la dispoziție cinci milioane de volume. Iar noi avem doar câteva mii.

Doamne, ce-i plăcea să-și mai dea aere! Tipa își închipuia că, dacă proporția Radcliffe–Harvard era de cinci la unu, fetele de acolo trebuiau să fie și ele musai de cinci ori mai deștepte. În mod normal, aș fi pus-o rapid cu botul pe labe, dar în situația de față aveam nevoie ca de aer de afurisita aia de carte.

– Uite ce e, am mare nevoie de blestemata aia de carte.

– Hei, Preppie, ești amabil să renunți la blasfemii?

– Și, mă rog, ce te face să crezi că am frecventat o școală privată, de o tot ții una și bună cu Preppie al tău?

– Fiindcă pari prostănac și bogat, zise ea, scoțându-și ochelarii.

– Te-nșeli, am protestat eu. De fapt, sunt isteț și sărac.

– O, nu, Preppie! *Eu* sunt isteată și săracă.

¹ Termen depreciativ, folosit aici ironic, ce îi desemnează pe absolvenții așa-numitelor *preparatory schools* (școli private), frecventate de viitorii studenți cu posibilități financiare (n.red.)

Acum mă țintuia cu privirea. Avea ochii căprui. Recunosc, poate că păream bogat, dar în nici un caz nu puteam să-i îngădui unei fătuci oarecare de la Radcliffe, în ciuda ochilor ei frumoși, să mă facă „prostănac“.

– Hei, poți să-mi spui de ce te crezi atât de isteată? am întrebat.

– Simplu, pentru că n-aș ieși la o cafea cu unul ca tine, veni răspunsul ei.

– Uite ce e... nici măcar nu te-aș invita vreodată.

– Tocmai de-asta ești un prostănac, replică ea prompt.

Acum, să vă spun de ce am invitat-o, totuși, la o cafea. Pre-făcându-mă în cele din urmă că-i fac hatârul – dându-i adică de înțeles că brusc vreau să o invit la o cafea –, am căpătat cartea cu pricina. Și, cum duduia era de serviciu până la ora închiderii, am avut tot timpul din lume să memorez niște sintagme pline de sevă despre modul în care s-a produs tranziția de la funcționari la avocați, la curțile regale europene, la finele secolului al unsprezecelea. Am primit un A minus la examenul de a doua zi, calificativ pe care eu însumi l-am acordat picioarelor lui Jenny în clipa când, cu o seară înainte, fata a ieșit pentru prima oară din spatele biroului. Totuși, nu pot spune că i-am acordat același calificativ și pentru ținuta vestimentară; era cam provincială pentru gustul meu. Mi-a displicut mai cu seamă chestia aia indiană pe care o purta în chip de poșetă. Din fericire, n-am suflat o vorbă în legătură cu asta, căci, mai târziu, am aflat că era propria ei creație.

Am mers la un restaurant, Midget¹, o magherniță înghesuită din apropiere care, în pofida denumirii, nu se limita la clienți mici de statură. Am cerut două cafele și o negresă cu înghețată (pentru ea).

– Numele meu este Jennifer Cavilleri, se prezentă ea, sunt americană de origine italiană.

Ca și cum nu mi-aș fi dat seama.

¹ Pitic (în limba engleză) (n.red.)

– Și sunt studentă la conservator, adăugă ea.
– Pe mine mă cheamă Oliver.
– Numele mic sau de familie?
– Prenumele; și i-am mărturisit apoi că numele meu întreg (sau aproape) era Oliver Barrett.

– O, Barrett, exclamă ea, la fel ca poeta?
– Da, am răspuns; dar fără nici o legătură.
În scurta pauză ce urmă, m-am întrebat cum de nu-mi adresase întrebarea, foarte stânjenitoare de altfel: „Barrett, ca sala?“ Fiindcă asta îmi era crucea, să fiu rudă cu cel care construise Barrett Hall, cea mai mare și mai urâtă clădire de la Harvard, un monument colosal, ridicat în cinstea banilor, vanității și vechii tradiții universitare, elitiste, de familie.

Apoi, nu mai spuse nimic. Să fi epuizat atât de repede toate subiectele de conversație? Sau o fi fost dezamăgită că nu mă înrudeam cu poeta? Habar n-am. Ședea acolo, în fața mea, surâzând către mine. Ca să-mi găsesc ceva de făcut, am început să-i studiez agenda. Avea un scris ciudat – litere mici și ascuțite, fără nici o majusculă (cine se credea: e.e. cummings?!). Și cursurile pe care le urma erau cât se poate de ilizibile: *Lit. comp. 105, Muzică 150, Muzică 201...*

– *Muzică 201?* Țasta nu-i un curs pentru ultimul an?
Dădu aprobator din cap, mascându-și cu greu mândria.
– Polifonia Renașterii.
– Ce-i aia polifonie?
– Nimic sexual, Preppie.
Tare mă mai călca pe nervi! Cum de nu citise *Crimson*¹? Cum de nu știa cine sunt?
– Hei, chiar nu știi cine sunt?
– Mda, binevoi să răspundă cu oarecare dispreț. Ești tipul care deține Barrett Hall.
Chiar nu știa cine sunt.

– Nu sunt *proprietarul* Barrett Hall, am bombănit eu; întâmplarea face ca străbunicul meu să fi donat clădirea Universității Harvard.

– Ca să fie sigur că nepotul lui nu prea înzestrat are unde să studieze.

De data asta, chiar depășise limita.

– Jenny, dacă ești atât de convinsă că sunt un ratat, de ce-ai ținut cu tot dinadinsul să mă faci să te invit la o cafea?

Mă privi ținând în ochi și îmi zâmbi.

– Îmi place corpul tău, îmi zise.

Un bărbat plin de succes trebuie să știe să și piardă uneori. Nu-i nici un paradox. Harvard se distinge prin faptul că poate transforma orice înfrângere în victorie.

„*Ghinion, Barrett! Cu toate astea, ați jucat fantastic.*“

„*Chiar sunt mulțumit că ați învins. Aveați atâta nevoie să câștigați.*“

Să obții un triumf e întotdeauna bine, chiar dacă la limită. Deși, dacă poți să faci o alegere, parcă e de preferat să înscrii în ultimul minut. În timp ce o conduceam spre cămin, nu-mi reproșam că nu repurtasem victoria finală în fața acestei tipe pline de aere de la Radcliffe.

– Îngâmfato, știai că vineri seară e meciul de hochei cu Dartmouth?

– Și ce-i cu asta?

– Mi-ar plăcea să vii și tu.

Îmi răspunse cu disprețul tipic unei studente la Radcliffe față de sport.

– De ce naibii m-aș da în vânt după un nenorocit de meci de hochei?

I-am răspuns simplu:

– Fiindcă joc eu.

Urmă o scurtă tăcere, atât de apăsătoare, încât mi se părea că aud cum cad fulgii de nea.

– De partea cui? mă întrebă ea.

¹ Periodic sportiv (n.red.)

II

Oliver Barrett IV
Ipswich, Massachusetts

Vârsta: 20 ani

Studii: Științe sociale

Panoul de onoare al facultății: 1961, 1962, 1963

Seleționata Ligii universitare de pe Coasta de Est: 1962, 1963

Țintă profesională: carieră juridică

Senior

Phillips Exeter

1,78 m, 83 kg

În clipa asta, Jenny aflase cu siguranță datele mele biografice din program. În trei rânduri îl bătușem la cap pe Vic Claman, antrenorul, să se asigure că fata primise un exemplar.

– Pentru Dumnezeu, Barrett, doar nu ești la prima întâlnire!

– Tacă-ți fleanca, Vic, sau te fac să-ți înghiți măselele!

În timp ce ne făceam încălzirea pe gheață, m-am ferit să-i fac vreun semn cu mâna (nu dădea bine!) și nici n-am aruncat vreo privire în direcția ei. Cred totuși că impresia ei era că-i arunc priviri furișe. Adică, nu știu din ce alt motiv să-și fi scos ochelarii în timpul imnului: doar nu din profund respect.

Pe la jumătatea celei de-a doua reprize, am început să presăm: scorul era 0-0. Adică eu și Davey Johnston ne pregăteam să le găurim plasa. Sesizând pericolul, ticăloșii verzi începură să ne dea la gioale. Cine știe, poate că ne-ar fi rupt

niscaiva oase înainte să-i dăm gata. Suporterii se pusese deja pe huiduit, instigând la răzbunare. În hochei, asta înseamnă fie vărsare de sânge, în sensul primar al cuvântului, fie gol. Dintr-un spirit exacerbat al responsabilității, eram gata pentru ambele variante.

Centrul echipei Dartmouth, Al Redding, trecu la atac peste linia noastră de demarcație; m-am izbit de el, l-am depozitat de puc și am lansat un contraatac, lunecând furios pe gheață. Suporterii urlau. L-am zărit pe Davey Johnston în stânga mea, dar mi-am zis că pot să driblez până la capăt; portarul lor era un iepure fricos; îl terorizam încă de pe vremea când juca la Deerfield. Dar, înainte să lovesc, m-am trezit că toată apărarea lor tabără asupra mea. Așa că a trebuit să patinez pentru a face dribling în jurul porții, ca să nu scap pucul din crosă. Ne îngrămădiserăm trei jucători la mantinelă, lovindu-ne de ea și împărțind pumni în dreapta și-n stânga. În asemenea situații, politica mea este de a pocni fără milă tot ce poartă culorile adverse. Undeva, pe sub patine, se afla și pucul, dar momentan eram concentrați să ne rupem oasele unul altuia.

Un arbitru fluieră.

– Tu – două minute pe tușă!

Am ridicat privirea spre el. Ia te uită, mie îmi făcea semn cu mâna! Păi de ce tocmai mie? Ce făcusem ca să fiu penalizat?

– Hei, omule, ce vină am eu?

Cumva, nu părea nicicum interesat să dialogheze cu mine. Își vântura brațele, în timp ce anunța către pupitrul oficialilor: „Numărul 7, două minute afară!”

Am bombănit nițel, așa cum ne e obiceiul. Spectatorii se așteaptă să protestezi, indiferent de gravitatea greșelii comise. Arbitrul de la centru îmi făcu semn cu mâna să ies din teren. Enervat la culme, am patinat spre boxa de pedeapsă. Pe când săream pe podea, în bocănitul patinelor, auzeam bubuind în difuzoare:

– Penalty! Barrett, Harvard. Două minute. Pe tușă!

Mulțimea huiduia; câțiva coechipieri vociferau, făcându-i chiori și incorecți pe arbitri. M-am așezat pe bancă, încercând să-mi trag puțin sufletul și ferindu-mă să privesc spre tribună și teren, unde Dartmouth era acum în superioritate numerică.

– Ce stai aici, când tot restul echipei e pe gheață?

Era vocea lui Jenny. M-am prefăcut că n-o aud, continuând să le fac galerie coechipierilor mei.

– Harvard, dă-i bătaie, prinde pucul!

– Cu ce-ai greșit?

M-am întors să-i răspund. La urma urmei, eu o invitaseam acolo.

– M-am străduit prea tare.

Și mi-am văzut mai departe de ale mele, urmărindu-mi coechipierii care încercau să-l împiedice pe Al Redding, care era mai hotărât ca oricând să înscrie.

– Și e atât de grav?

– Jenny, te rog, încerc să mă concentrez!

– La ce?

– Să-l distrug pe ticălosul de Al Redding!

Fixam cu ochii terenul ca să le transmit colegilor tot sprijinul meu.

– Tu chiar joci murdar?

Ochii mei fixau poarta noastră, asaltată acum de nenorociții în tricouri verzi. De-abia așteptam să reintru în joc. Dar Jenny nu se lăsă păgubașă.

– Mă-ntreb dacă ți-ai dori să mă distrugi și pe mine.

I-am răspuns fără să mă întorc.

– Chiar acum, dacă nu taci odată!

– Am plecat. La revedere!

Până să întorc capul, dispăruse. Pe când mă ridicam în picioare să mă uit după ea, se dădu anunțul că pedeapsa de două minute expirase. Am sărit peste mantinelă înapoi pe gheață.

Galeria era în delir pentru că revenisem. Tribuna scanda: „Barrett s-a întors, noi vom câștiga!” Indiferent unde s-ar fi ascuns, era imposibil ca Jenny să nu audă entuziasmul declanșat

de prezența mea pe gheață. Așa că de ce mi-ar mai fi păsat unde era.

Totuși, unde se dusesese?

Al Redding trage furios pe poartă, dar pucul este respins spre Gene Kennaway, care îl împinge rapid în direcția mea. Lunecând spre puc, îmi zic în sinea mea: îmi pot permite să arunc o privire spre tribună, după Jenny. Zis și făcut. Și am văzut-o. Era într-adevăr acolo.

Următorul lucru de care-mi amintesc e că mă întinsesem pe gheață cât eram de lung.

Două bestii verzi tăbărâseră pe mine, eram cu fundul pe gheață și – Dumnezeule mare! – simțeam că plesnesc de rușine. Barrett la pământ! Galeria suporterilor loiali Harvardului urla, în timp ce eu alunecam pe gheață. Îi auzeam și pe fanii însetați de sânge ai celor de la Dartmouth scandând bucuroși.

– Jos cu ei! Puneți-i jos pe toți!

Ce-o fi acum în capul lui Jenny?

Dartmouth era din nou în atac și, din nou, portarul nostru respinse o lovitură foarte periculoasă. Kennaway îi pasă lui Johnston, care, la rândul lui, pasă scurt către mine (mă ridicasem deja în picioare). Galeria noastră era în delir. Ăsta trebuia să fie gol! Cu pucul în crosă, am prins viteză în jumătatea de teren a verzilor. Doi jucători din apărare se și îndreptau glonț spre mine.

– Hai, Oliver, hai! Rupe-le capu’!

Auzeam țipătul ascuțit al lui Jenny peste toată hărmălaia din tribune. Cât de violent suna! O plăcere să-l auzi! L-am driblat pe primul fundaș, l-am bușit pe al doilea atât de tare, încât a rămas fără suflu, apoi, în loc să șutez, fiindcă mă dezechilibrasem, i-am pasat frumusețea lui Davey Johnston, lansat pe aripa din dreapta. Și Davey găuri plasa. Gol pentru Harvard!

Într-o clipă, am sărit unii pe alții în entuziasmul general. Eu, Davey Johnston și ceilalți membri ai echipei. Ne îmbrățișam, ne sărutam, ne băteam pe spate, săream în sus și-n jos (pe patine). Fanii urlau. Iar adversarul de la Dartmouth, pe care-l